

המלך מידאס

על פי נתניאל האוותורן
צייר ארתור רקהם

"זה יתכן" ענה מידאס "כפי שאת רואה החדר הזה מלא זהב, אבל מאוד הייתי רוצה שיהיה לי יותר. הזהב הוא הדבר הטוב ביותר והמופלא ביותר שבעולם."
"האם אתה בטוח?" שאלה הפיה.
"אני בטוח ביותר" ענה המלך.
"אם ארצה אמלא משאלתך אחת" אמרה

לפני הרבה זמן, במדינה פריגיה, שלט מלך בשם מידאס. הייתה לו בת אחת קטנה שקראו לה מריגולד.
המלך מידאס היה עשיר, עשיר מאוד. אמרו שהיה לו יותר זהב מאשר לכל מלך אחר בעולם. חדר אחד בארמונו היה מלא מטבעות זהב, והמלך חיבב זהב כל כך שהתחיל לראות בו הדבר החשוב שבעולם.
הוא אפילו אהב זהב יותר מאשר את הבת שלו, מריגולד הקטנה, בעלת לחיים ורודות. התשוקה היחידה שלו הייתה לזהב, ליותר ויותר זהב.
יום אחד, כשמידאס היה בחדר הזהב שלו וספר את המטבעות הופיעה לפניו פיה יפה. פניה של הפיה זרחו באור נהדר והיו לה כנפיים על כובעה וכנפיים על רגליה. בידה החזיקה שרביט מוזר וגם עליו זוג כנפיים.
"מידאס" אמרה הפיה "אתה האיש העשיר ביותר בעולם. אין יותר מלך שיהיה עשיר ממך."

הפיה "תבקש עוד יותר זהב?"
"אילו יכולת למלא את משאלתי האחת בלבד"
אמר המלך "הייתי מבקש שהכל שאגע בו
יהפוך לזהב היפה והצהוב."
"משאלתך תתמלא" אמרה הפיה "אבל זכור:
מזריחת השמש מחר בבוקר כל דבר שתגע
בו יהפוך לזהב. אני רק מזהירה אותך שזה
לא יעשה אותך מאושר."
"אני מוכן להסתכן" אמר מלך מידאס.
למחרת המלך התעורר מוקדם. הוא רצה
לראות האם הבטחת הפיה תתגשם. כשרק
זרחה השמש הוא נגע במיטתו. המיטה
הפכה לזהב.
הוא נגע בשולחן ובכסא וגם הם הפכו לזהב
בין רגע.
המלך היה מלא אושר. הוא רץ בחדר ונגע
בכל מה שרק ראה. התשורה המגית שלו
הפכה הכל לזהב צהוב ומבריק.
המלך הרגיש רעב והתיישב לארוחת בוקר.
אך אז קרה דבר מוזר. כשהרים כוס מים זכים
כדי לשתות, המים הפכו לזהב מוצק. אף

טיפה לא יכלה לעבור את שפתיו.
הלחם הפך לזהב תחת אצבעותיו. הבשר היה
קשה, צהוב ומבריק. לא נשאר שום דבר
שיוכל לאכול. הכל הפך לזהב, זהב, זהב!
בתו הקטנה באה אליו מהגינה. היא הייתה
האהובה עליו מכל היצורים החיים. הוא נישק
אותה בשפתיו והילדה הפכה מיד לפסל זהב.
פחד גדול שטף את לבו של המלך וסילק כל
שמחה מחייו.
בצער שלו הוא קרא לפיה שנתנה לו את
התשורה של מגע הזהב.
"הו פיה" קרא "הורידי ממני את מתנת מגע
הזהב האיומה! קחי את כל רכושי. קחי את כל
הזהב שלי. קחי את הכל, רק תחזירי לי את
בתי הקטנה."
תוך רגע עמדה הפיה לפניו.
"האם אתה חושב שזהב הוא הדבר החשוב
ביותר בעולם?" שאלה.
"לא! לא!" קרא המלך "אני שונא את מראה
של החומר הצהוב הזה."
"ואתה בטוח שאינך רוצה יותר במגע הזהב

שלך?"

"למדתי את שעורי" ענה נמלך "אני בטוח שזהב אינו הדבר החשוב ביותר בעולם."
"טוב" אמרה הפיה "קח את הקנקן הזה למעיין שבגינה ומלא אותו במים. אזי תתיז מים על הכל שבו נגעת ושהפך לזהב."
המלך לקח את הקנקן ורץ אל המעיין. כשחזר התיז קודם מים על ראשה של בתו הקטנה והאהובה. היא מיד הפכה שוב למריגולד ונתנה לו נשיקה.

המלך התיז מים על האוכל הזהוב ולשמחתו זה הפך שוב ללחם וחמאה של ממש.
אזי התיישב עם בתו לארוחת בוקר. כמה טעימים היו המים שלגם! באיזה להט המלך הרעב אכל לחם בחמאה, בשר וכל האוכל הטוב!

המלך שנא את מגע הזהב שלו כך שהתיז מים גם על הרהיטים, כיסאות ושולחנות ועל הכל שהפך לזהב במגע מכושף שלו.